

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΝΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΙΒ'.

ΠΩΣ είδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, ἡ κόσμη τοῦ ὑπιδιάστατοῦ τῆς Γαλλίας πρωγκηπίστα τοῦ Βαλονᾶ εἶχε ἔκτειναι τὸ δέντρο ἐξ αἰτίας τῶν ἐφοτικῶν τῆς σχέσεων μὲ τὸν Ρισελίε, ὅποτε κανένας ἡγεμόνων ἡ πρίγκιψη τῆς Εὐφώτης δὲν τὴν ἥθελε γιὰ σύζυγο τοῦ...

Οἱ βασιλεὺες τῆς Σαρδηνίας μάλιστα, ὁ δόποις τὴν εἶχε ζητησεῖ μόνος του γιὰ σύζυγό του, μα-
νιώντας τὰ σακάνδαλα τῆς, διέκουφε τὶς σχέσεις
διαφραγματεύσεων. Μονάχος ὁ δούς τῆς Μοδένας,
ἔνας ὑγειονίσκος φτωχός καὶ χωρὶς καμμὰ ἥθικη,
ἔπεινε νὰ θέλῃ γὰρ παντρεύτη τὴν περιφρονημένη
ἄτη θίλων πριγκήπισσα.

Τότε ὁ ἀντιβασιλεὺς, ὁ δόποις ἥθελε νὰ παντρεψθῇ τὴν κόρη τοῦ ταχύτερο καὶ μὲ δόποινή-
ποτε, ἀπόφασίσε νὰ τοῦ δώσῃ. Μά τι ἦγενε
πασσα τοῦ Βαλονᾶ δὲν τὸν ἥθελε μὲ κανέναν τρόπο. Ὁστόσο, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς τρομερῆς σκηνῆς μὲ τὸν πατέρα της, τῆς ἥθελε μιὰ
ζωφικὴ ἔμπνευσις καὶ τὸν ἔλε ὅτι θὰ παντρεύτη τοῦ δούποια τῆς Μοδένας,
ἄπω τὸν ὄμοις δὲτι ὁ ἀποφυλάκιστας τὸν Ρισελίε... Ὁ
ἀντιβασιλεὺς διστόσο δὲν ἥθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε καὶ ἐπὶ ὧδες ἡ κόρη
του, λησμονῶντας καὶ θυσίωντας τὸν ἔαντο της, ἀγωνιζόντας νὰ πε-
τύχῃ τὴν ἐλευθερία τοῦ πελαγαπτημένου της δουσόχου. Ἐπανελάμβα-
νε ἀδιάποτα μέσ' ἀτ' τοὺς ληγμοὺς της, διὰ μονάχου αὐτὸν ἀγαποῦσε
στὸν κόσμο καὶ δὲξετανά καθέδρα δῷο, φτάνει νὰ τὸν ἔξασφάλιζε ἀπὸ
τὴν δυστυχία...

Παρ' ὅλη ἀπάτη, ὁ ἀντιβασιλεὺς κράτησε τὸν Ρισελίε στὴν Βαστίλη
ἔνα ἔξαμνο καὶ τότε μόνο τὸν ἀποφυλάκισε, ὑπὸ τῆς συνθήκες τῆς ὁ-
ποιες διηγήθηκαν στὸ προηγούμενο φύλλο.

Ἄλλα καὶ τότε τὸν ἀπομάκρινε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ τοῦ ὧδης ὡς
τόπο διαμονῆς τὸ δουσάτο τοῦ Ρισελίε. Ο Ρισελίε, πρὸιν πάλι ἐκεῖ, ἔ-
μενε λίγον καφό στὸ Κονγλάν, στὴ μεγαλοπερτή ἐπανὴ τοῦ θείου
του καρδιναλίου ντε Νοτάγη, δῶν πέρασε ώρατες ἡμέρες, κοντά στὴν
φιλη του πριγκηπίσσα ντε Σαρολάι, ὁ δόποι εἶχε τρέξει κοντά του.

Ἐπειτα ἔφυγε γιὰ τὴν ἐπαρχία του.

Τὰ σίκωνα του βρισούντουσαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ σὲ κακὴ κα-
τάσταση. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κρέη τοῦ πατέρα του, τὰ δόποι εἶχε ἀναγνω-
ρίσει, εἶχε συνάψει καὶ δικά του κρέη, γιατὶ ἤταν τοφεκὰ ἀστοῦς
καὶ τὸ εἰσόδημο του τῶν τριακοσίων λιβρῶν δὲν τοῦ ἔφτανε σύντε γιὰ
τὸ δέρατο τῶν ἔξαδων του. Θά δῶμας ἀπέραντα κτήματα καὶ, πον-
λῶντας τα, ἐπλήρωντε τοὺς δέκτηκε τὴν ἀπειλή του.

Στὸ Ρισελίε, δὲν δέχτηκε τὴν ἀπειλή του Βαλτάων.

«Βούσκουμε τώρα — γράφει σχετικῶς ὁ τελευταῖς σὲ μιὰ ἐπι-
στολὴ του — στὸν πιὸ ὠραῖο πύργο τῆς Γαλλίας. Κανένας βασι-
λεὺς ή πρίγκιψη τῆς Εὐρώπης δὲν ἔχει τόσο ὥραια καὶ τόσο πολ-
λὰ ἀγάλματα, δύο τὸν πύργον σ' αὐτὸν τὸν πύργον. «Ολα ἔχουν ἔδω
τὸ μεγαλεῖο του καρδιναλίου Ρισελίε, τὸν μεγάλον θείου του δυ-
νάσ. Ο πύργος εἶνε ἀπέραντος,
μά αὐτὸν ποὺ μὲ ἀρένες ἔδω πε-
ρισσοτέρω εἶνε διδοῦς ὁ κ. δούξ
ντε Ρισελίε, τὸν δόποι ἀγυπτῶ μὲ
μὲ ἀπέραντη στοργή».

Μά ὅσο γοντετική καὶ ἄν ἤταν
ἡ συντροφιὰ τοῦ Βολταΐου, ὁ ἥ-
ρως μας ἐπλήττε θανάσιμα στὸ
Ρισελίε. Γε' αὐτὸν ἔβαλε τοὺς φί-
λους του νὰ ἐνεργήσουν στὸν ἀν-
τιβασιλεὺς καὶ ἔτη, κατὰ τὸν Δε-
κενέμβριο, ἐπέτηχε τὴν ἀδειὰ νὰ
ζανγνίσῃ στὸ Παρίσι.

Ἐπέτασε ἔκει τὴν ἡμέρα ἀκρι-
βῶς ποὺ γινόταν ὁ γάμος τῆς
πριγκηπίσσας τοῦ Βαλονᾶ μὲ τὸν
δόποι τῆς Μοδένας. Φόρεσε λο-
πὸν ἀμέσως τὴν λαμπρότερη στο-
λὴ του καὶ ἀχτινοβόλος, νέός καὶ
γοντετικός, παρουσιάστηκε ἀνά-
μεσα στοὺς ἀλλούς ηγεμόνους προσ-
καλεσμένους. Μίλοντες ἀδιάποτα
στὸ αὐτὸν τῆς πριγκηπίσσας ντε
Σαρολάι, θέλοντας νὰ πειράσῃ τὴν
νύφη, ἡ δούια καταλάβαινε πολὺ¹
ἀργά διτι ἡ θυσία τῆς ἔζορίας της
σὲ μιὰ πτωχικὴ Αὐλή, κοντά σ' ἔ-
να σύγχρονο χωρὶς δύναμι, πήγαινε
χαμένη.

Ἐπ' εἰδωλοφίᾳ τῶν γάμων πο-
λῶν κυκλοφόρουσαν πολλοὶ σατιρι-
κοὶ στίχοι εἰς βάρος τῆς πριγκη-
πίσσας, μεταξὺ τῶν δόποιων καὶ οἱ
ἔξηστοι:

«Ο ἄντρας μου εἰν' ἔνας ποιγκηπάνος
καὶ τόσο δὲ εἰν' ὅλο τον τὸ κράτος
ποὺ δέκα τέτοια κράτη σὺν μι' αὐτῷ
δὲν κάνουν στὴ Γαλλία σύντε νομό!

Ἀντίο γλέντια, ἔφωτες, χαρά!...
Θεοί μου, τὶ φωχή διαφορά
ποὺ ἔχει τὸ κράτοδιο ἔκεινο
ἀπὸ τὸν πλούσιο τὸ ποὺ δέφινα! (*)

Λίγον κωφὸ μετά τὴν ἀναχώρησι τῆς πριγκηπίσσας, ὁ δόποι εἶχε
γίνει πειά δούκισσα τῆς Μοδένας, ὁ Ρισελίε τη νοστάλγησε. Χωρὶς
νὰ διστάσῃ τότε, διέσχισε τὴν Γαλλία καὶ τὴν Ἰταλία μὲ ἔφτασε στὴ
Μοδένα, μεταμερεύσον σὲ πολητὴ ἰδεόλων. Ἐκεῖ, περίμενε τὴν
δούκισσα κατὰ τὴν ἔξοδο της ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Μόλις τὴν εἶδε νὰ
βριγνάντη ἔξι, παρουσιάστηκε μηφοστά της καὶ τῆς πρότεινε νὰ τῆς πον-
ληθῇ μερικοὺς ἀπὸ τὸν ἰδεόλων της. Μὲ ἔξεινη τὴν ἀναγνώσιμος ἀμέ-
σως καὶ τὸν παραπότανε νὰ τῆς πάτη τους λιθέλλους τοὺς στὸ παλάτι.

Ἐκεῖ, τὸν ἀποζημίωσε μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὸ ταξιδί του καὶ τὸν
κόπους του... Τὴ στιγμὴν δύο ποὺ ὅδοι ἐφοτεύεντο βρισούντου-
σαν δέντρο στὴν ἀγράλια τοῦ ἀλλού, ἀποστήγαντα στητήματα στὸν
πόρτα. Ηετάχτηκαν ἀμέσως επάνω καὶ ἀνοίξαν.

Ήταν δούλη τῆς Μοδένας, ὁ δόποι, πορφίρης νάπας, πορφίρης νάπας
πριγκηπίσσα στὸν πόρταν τοῦ παλατίου της Αὐλής καὶ γιὰ τὰ σκάν-
δαλα τῆς Γαλλίας Αὐλής.

— Μά είνε λοιπὸν τόσο γηπέτης μηφοστά καὶ τόσο ἐπιτήδειος αὐτὸς ὁ
Ρισελίε.

— Ναί, ὁ νηφάλιος, ἀπάντησε ὁ Ρισελίε καμογελῶντας. Είνε τόσο
ἐπιδέξιος, διστέ ἥθελε νὰ μηπι μέσα στὸ παλάτι σας γιὰ καμμὰ ἐ-
φωτιῇ περιτέτησε, θύ τὸ κατόρθωμας χωρὶς νὰ ἀντιληφθῆται τίποτε...

— Αλήθεια!... πορφίρης νάπας δέντρο... Τότε πρέπει νὰ λάβω δὲν μον-
τὰ μέτρα, γιατὶ ποὺς δέντρο τί γίνεται καμμὰ φερά...

Καὶ ξέπασε σὲ γέλια, πορφίρης νάπας πριγκηπίσσα στὸν πόρταν τοῦ
Ρισελίε...

Τὶς ἡμέρες ποὺ ὁ Ρισελίε βρισούνταν στὴ Μοδένα, πέθανε στὸ Πα-
ρίσιο ὁ μαρκήσιος ντε Ντανζό, πρύτανης τῆς Γαλλίας Ακαδημίας. Ο
ῆθως μας τότε ἔσπεινε νὰ ζηναγνίσῃ στὸ Παρίσι καὶ ἔθεσε ὑπερ-
φόρτητη ἀκαδημαϊκοῦ. Μελόντο δὲ ἤταν τότε μολις εἰλοτεσσάρων
ζεύδων, ἔξειλγη παμφηρηφέρει!

Η δεξιότα τοῦ Ρισελίε στὴν Ακαδημία ὑπῆρξε λαμπρόῃ. «Ολοὶ οἱ
εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας παρεισπούντουσαν σ' αὐτὴ καὶ κοντά τους δέλες
ἡ φιλενάδες τὸν νέον καὶ νεαρού ἀκαδημαϊκοῦ. Ο λόγος ποὺ ἀπήγ-
γειλε τὸ Ρισελίε τὴν ἡμέρα ἔξεινη ἤταν ὑπέροχος, μά δὲν ἤταν... δι-
κός του! Τοῦ τὸν εἶχε γράψει ὁ Φοντενέλ!...

Τὸ ίδιο βράδυ είχε τρέψει καντεύοντας μὲ τὶς κιρίες ντε Βιλλερούν,
ντε Ντανζό καὶ ντε Σαρολάι. Πήγε καὶ στὰ τρία καὶ τὶς ἐγοντετικες
καὶ τὶς τρεῖς μὲ τὴ κάρι του, μὲ τὴν ἐθνικιά του καὶ μὲ τὰ κάδια
του.

«Η κ. ντε Βιλλερούν προσάντων
τὸν μαρτυροῦντας μὲ τὸ μεγαλεῖτερο
πάθος καὶ ὑποτάσσοντας μὲ τὸ με-
γαλεῖτερη προστιμά...

Μά ὁ νεαρός δέντρο δὲν ἔμενε
εὐχαριστημένος ωντε μ' αὐτὸ. «Η
θελε νὰ ξέπετεληζη κάθε γυναίκα
ποὺ τὸν αγαποῦντα καὶ νέον
εὐτικημένος παρὰ μόνο τὴ στιγμὴ
ποὺ δὲν τὴν ξανατίθει τοῦ ποτε.

Ἐτσι, ξανάδειν, σὲ κάποιο
γεύμα μὲ τοὺς φίλους του, ὑπο-
ζόεισε τὴν καὶ τὴν προστιμά
χωρὶς καὶ τὶς έκεισι της, νὰ
πετάξει τὰ φούζια της καὶ νὰ μεί-
νη μισόγυνη καθ' ὅλη τὴ διάρ-
κεια τῆς ἐσπειρίδος, μηφοστά στὰ
φλογισμένα βλέμματα τόσων ἀν-
δρῶν.

Κατόπιν ἀπαίτησε ἀτ' αὐτὴ νὰ
τὸν βοηθήσῃ νὰ κατακτήσῃ τὴν
κουνιάδα τῆς μαρζούσιν ντ' Αλκι-
κούν, ἡ δούια εἶχε φίλην ἔναρ-
του γυναικός. Μά γι' αὐτὸν δὲν μι-
λήσουμε στὸ προσεχές.

(*) Στὸν τελευταῖο στίχο τοῦ δευ-
τέρου τετραστίχου, ὁ ἀγνωτὸς ποτη-
τής λογοταίζει μὲ τὸ δόναμο τοῦ Ρί-
σελίει καὶ μὲ τὸ richelieu
(πλούσιος τόπος).

